

NFI moet inzicht geven in eigen DNA-fouten

Het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) moet de foutenoverzichten, de rapporten van de Raad voor Accreditatie en andere stukken over kwaliteitsonderzoeken afgeven aan *De Telegraaf*. Dat heeft de meervoudige kamer van de Rechtbank Rotterdam onlangs besloten. Het gaat om documenten die licht werpen op de kwaliteit van de DNA-onderzoeken sinds januari 1997. *De Telegraaf* heeft hierover veel meer documenten opgevraagd. Maar het ministerie van Veiligheid en Justitie heeft de verstrekking daarvan geweigerd. De rechtbank vindt dat de minister ten onrechte weigert de foutenoverzichten, de rapporten van de Raad voor Accreditatie en andere stukken over kwaliteitsonderzoeken te verstrekken. *De Telegraaf* heeft die gegevens opgevraagd in een vorm die niet te herleiden is tot personen. De verstrekking van de gegevens belet medewerkers dus niet hun fouten te melden, zoals de minister beweert. Dat openbaarmaking van deze gegevens de concurrentiepositie van het NFI schaadt, gelooft de rechtbank ook niet, omdat het NFI 95 procent van de markt in handen heeft. Het instituut hoeft andere opgevraagde informatie niet te verstrekken, omdat die niet in kant-en-klare vorm voorhanden is.

Van de deken

De CCV: vernieuwd en nu nog beter!

Jan Loorbach

De Centrale Controle Verordeningen (CVV) is een vitaal instrument voor de Orde, zeker ook in het politieke debat over het toezicht op de advocatuur. De Algemene Raad moet onophoudelijk hard werken om de spraakmakende politieke gemeente bij deze les te houden: onafhankelijkheid van de individuele advocaat én van de advocatuur als beroepsgroep is een vitale voorwaarde voor een democratische rechtsstaat. Die onafhankelijkheid vereist dat het toezicht op de advocatuur geen overheidstoezicht wordt, ook niet een klein beetje. En om op dat punt onafhankelijkheid te kunnen blijven opeisen, moeten we laten zien ons eigen toezichtstelsel op orde te hebben.

Onder meer door Docters van Leeuwen is, zeer terecht, het dekenale toezicht nog eens geprezen als hoogst waardevol en effectief. Maar het heeft als beperking dat het reactief is: pas wanneer een deken hoort van een mogelijke verwijtbare gedraging komt hij in actie. Voor een integraal toezichtstelsel is nodig dat naast dat reactieve ook een meer proactief element in ons toezichtsinstrumentarium zit. Ziedaar de oorsprong en de legitimatie van de proactieve centrale controle op de naleving van de verordeningen. Die is nu verder verfijnd en digitaal gemaakt.

Deze controle heeft twee fasen: eerst de eigen opgave met betrekking tot de naleving van verordeningen; vervolgens door een stevige steekproef de controle

op de juistheid van die opgave. Dat lijkt behoorlijk frikkerig – en is het eigenlijk ook wel – maar er zijn tenminste twee goede redenen voor. De eerste is dat wij ons alleen als kwalitatief en normatief onderscheidende beroepsgroep kunnen manifesteren wanneer het integrale toezicht een redelijke garantie voor adequate beroepskwaliteit biedt. De tweede reden is een heel praktische: de controle ‘oogst’ met regelmaat al dan niet onschuldige schendingen van verordeningen. In recent overleg hebben alle negentien dekenen uitgesproken dat hun opdracht tot kwalitatieve en normatieve bewaking van de praktijkuitoefening beter kan worden uitgevoerd nu zij via een sophisticated uitgevoerde CCV veel nuttige informatie aangereikt krijgen.

De eerste digitaal uitgevoerde controle is al best goed gegaan maar kent ook nog kinderziekten. De verwachting is dat het volgend jaar een stuk soepeler en minder belastend voor zowel de ‘bevroegde’ advocaat als het bureau van de Orde zal zijn.

Ik denk dat dit proactieve toezichtstelsel corrigerend, disciplinerend en normerend werkt, en daardoor bijdraagt aan kwaliteit en normatief gehalte van de beroepsuitoefening. Dat geeft ons in de politieke arena een stevig extra argument dat het toezicht op de advocatuur bij de advocatuur zelf in vertrouwde handen is.